2 JUSTIONS-MORNING STAR.

PUBLISHED AT MANEPY, CEYLON, TWICE EACH MONTH, AT TWO SHILLINGS A YEAR, PAYABLE IN ADVANCE.

யகம். புத்தகம், சஞ்சிகை பிசு.] சூஅாடுகம் ஸு. ஆவணி சு. உஅ. டை வியாழக்கிழமை.—Thursday, August 28, 1851. [Vol. XI. No. 16.

விசுவாசிகளின் துன்பத்தினுஹ்டாகும் | ணுகையில் கீதிமான் ஆகாதவன் வீட்டைச் சிந்த இன்பத்தின்பேரில்.

சங்கீதம், யஅ. நாடு. வசனத்தின் கடைசிப் பங் த. "உமது காரணியம் என்ணை மேன்மைப்படுத் திற்று."

இராசுஞுகிய தாவீதேன்பவர் பராபரனிடத்திற் பெற்ற சகல நன்பைகளுக்காக நன்றியறிதலான ஸ்தோத்திரமாக இந்தச் சங்கீதத்தைப் பாடி.னதும ன்றி, உம். சாமுவேல், உஉ. அதிகாரம், விசேஷமா கக் கடைசியில் தனக்குண்டாகிய உபத்திரவங்களு ம் அவருக்குச் சந்தோஷமாகவுஞ் சமாதான சௌவு க்கியமுமாய் மாறிக் கர்த்தரிடத்திற் குறைவில் லாக நன்மைகளைப் பேற்றனுபலித்ததுபோல் இயேசுக் கிறிஸ்துவின் சுகிர்தமான புண்ணிய பலன்களுக்கு ப் பங்காளிகளாகிய ஒவ்வொரு மெய்விசுவாசிகளு க்குண்டாகும் அண்பங்களும் அவர்களுக்கு ரித்திய தேவாசீர்வாதமும் பூரண சௌவுக்கியமுமாய்ப் பலி க்குமேன்பதை இந்தச் சங்கீதம் பூர்த்தியாய் திஷ டார்திரப் படுத்தகிறது.

இவ்வுலகத்தில் சாதாரணமாய் நீதிமான்களுக்கு ம் தான்மார்க்கருக்கும் பற்பல உபத்திரவங்கள் உண் டாயிருந்தாலும் இந்த இருதிறத்தாருக்கும் அவைகளி னுவண்டாகிய சிலாக்கியங்கள் ஏதென்பதை அ றிந்தகொள்வோமாக. கர்த்தரை உறுதியாய்ப்பற் றிக்கொள்ளும் உண்மையுள்ள நீதிமான்களுக்குண் டாகும் உபத்திரவங்கள் அவர்கள் கர்த்தர்பேரில் வைத்திருக்கும் விகவாசத்தைப் பரிட்சைபார்க்கு ம்படிக்கும் அதை அவர்கள் சந்தோஷமாய் எண் ணி ஒன்றிலும் குறைவாயிராமல் கிறைவாகர்குமா யிருப்பதற்காகவும் அவர்களுக்குக் கட்டவையிடப் பட்டிருக்கிறது. அந்த உபத்திரவங்களை அவர்கள் கர்த்தர்பேரில் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையினுல் அ தைப் பொறுமையுடன் சகித்தத் தங்களுக்கு முன் வைத்திருக்கிற போபாட்டத்தில்பொறுமையுடன் ஒ டிவிசுவாசத்தைத் துவக்தகிறவரும்முகிக்கிறவருமா சியதங்களின்இரட்சகரைஇடைவிடாமல்பார்த்தக் கொண்டிருக்கிருர்கள். இந்தக்கனமான உபத்திரவ ங்களி ூல் அவர்களுக்கு அரேகவருத்தங்கள் உண் டாகிற சமையத்தில் எவவை விழங்கலாமேன்று வகைதேடித்திரிகிற இவ்வுலகத்தின் தலைவன் இ வர்கள் கர்த்தரில் வைத்திருக்கும் நம்பிக்கையை விட்டுத் தவறிப்போகும்படியான இதொரால்ல சம யமேக்குறென்னணித் தன் பொல்லாத எத்தனங்க எிஞல் அவர்சவாக் கலங்கப் பண்ணுகிறன். அ வர்களோ அவனுடைய எத்தனங்களுக்துங் கண் ணிக்கும் அகப்படாமஸ், என் பின்றுகப்போ சாத் தானே என்று தங்கள் இரட்சகர் சொன்னதுபோ ல இவர்களும் திடமாய்ச்சொல்லி அவர்மேல் வை த்திருக்கும் விசுவாசத்தின் சருவாயுதவாக்கத்தி⊚ ல் அவன்அரண்களைத் தகாக்கிஞாகள். கடைசியி ல் அவர்களின் உபத்திரவங்களுள் அது சிக்கிரமாய் நீங்கி மேன்மையும் நித்தியமுமான கனமகிமை யை அடைகிறுர்கள். யாக்கோபு, க. அதிகாரம். நு, சு. வசனம். உ. கொரிந்தியர், சு. அதிகாரம். லஎ. வச. உரோமோ், டு. அதிகாரம். உ ஈா. வசனம்.

கர்த்தரை அசட்டைபண்ணுகிற துன்மார்க்கருக் கு வருகிற துன்பங்கள் மிகவும் பயங்காப்படத்தக்க தாயிருக்குது. அவர்களுக்குக் சர்த்தரை அறிகிற அறிவும் உண்மையுமில்லாமல் தங்களுடைய ஆ காமியக் கிரியைகளில் நாளுக்குநாள் வளர்க்தோ ங்கி வருகிறதினுல் அனேகவிதமான ஆபத்தகள் உ ண்டாயிருக்கிறதுமன்றி அதவே அவர்களின் கிரி ையையின் பலஞையிருக்குதா. யோபு, ஈக. அதி. ஈ. வ சுனம். ஒசேயோ, ச. அதி. கு. வசனம். இந்த ஆகா மியக்காரர்களுக்கு எவ்வளவாவது சமாதானமேயி ருக்கமாட்டாது. என்னத்திருலெனில், இவர்கள் கர்த்தரையறியாத குரட்டாட்டத்திகுலே பிடிபட் டு வீண் ஈம்பிக்கையினுல் தங்களின் உபத்திரவங் கவா ரீக்குமென்றேண்ணிப் பிரயோசனமற்றதும் கைகூடி வராததுமான அனேக பிரயத்தனங்கவள யும் ஆழமான யோசவைகளையும் செய்தபோதிலு ம் அவைகளில் ஒன்றிலாவதுயாதொருபிரயோசன த்தைக்கண்டடையாமல் அவைகளிலேதானேதங் கள் சீவனின் காலம்வரைக்கும் ஏங்கீத்திரிந்த எகிப்தத் தேசத்தின் இராசணுகிய பார்வோவனப் போல அமிழ்ந்திப் போகிமூர்கள். அவர்களின் பிற் காரியமோ பூமியிலியாமல் வோஅறுப்புண்டுபோகு ஆகையால் இராசனுகிய சாலோமோனென்ப ஆகாதவர்களைப் பராபரன் தீங்கிற் கவிழப்பண்

வணையோடே பார்க்கிறு கொன்று சொல்லுகிறர். வா க்கியம். உக. அதிகாரம். லஉ. வசனம்.

(இன்னும்வரும்.)

வேதவிரோதியின் பயங்கரமான முடிவு.

வேதாகமம் பரிசுத்தாவியின் அருளிலை எழுதப் பட்டதல்ல வென்றும், கிறிஸ்துமார்க்கர் தேவமுல மாய் உண்டானதல்லவென்றஞ் சாதித்தவந்த வேதலிரோதிகளில் ஒருவணப்பற்றி ரியூயோர்க்கு நகரியில் திருச்சபை யொன்றுக்குப் போதகராயிகு ந்த காற்பீல்ட் என்னுங் தருவானவர் பின்னைல்வ ரும் உண்மையான சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறர்.

கிறிஸ்தமார்க்கத்தை விசுவாசியாத சிறிதாபேர டைய மயக்கமான கோட்பாடுகளை விட்டுவிலக் மனந்திரும்பிச் சிறிதுமாதங்களுக்குமுன் என்சபை யிற் சேர்ந்திநந்த ஒருவன் பிறசிட்ட முப்பத்தேட் டாமாண்டு, மாசிமாதம் இரண்டாந்தேதி பின்னேர ம் என்னிடம்வந்த, தனக்குச் சற்றே தொடுசிருந்த நொ கிழவணப் போய்ப்பார்க்க வரவேண்டுமென் று என்வணக் கேட்டான். அந்தக் கிழவன்பேர் வி ல்லியம் கார்வர். அவன் தன் வாலிப நாட்களிற் தோமாஸ்பேன் என்னும் வேதவிரோதியுடன் கூடி ச் சினேகம் பண்ணினதினை, அவனுர் தீர்ந்த வி ரோதியாய்ப்போக ஏதுவாயிற்றென்றுக் தெரியவக்

நான் போனவேவையில், அவன் வேசிவீட்டிற் பு றக்கோடியிற் கேடும் ரிற்பந்தமுமான ஒரு அறை யில் வாசம்பண்ணினன். அதிலொரு சிறுக்கட்டி லும் மேசையும் வைக்கிறதற்குத்தக்க போதுமா ன இடமிருந்து தேயல்லாமல் மற்றுத் சுகாநுபோக த்திற்குத்தக்கயாதொன்றும் அவ்விடத்திலில்லை. க ட்டிலில் விரித்திருந்த மேத்தையைப்பார்த்தால் மு ற்றும் அழுக்கு. இந்த ரிற்பந்தன் காலஞ்சென்றவே வையில் அவணைவைத்து அடக்கம் பண்ணும்படி யாய் அவன் படுக்கிற கட்டிலின் கீழ்வெளியாய் ஒ ருபழத் சவப்பெட்டி இருந்தது. இப்படிப்பட்ட த ணக்கேடோன அறையில் நான் இதற்குமுன் ஒருக் காலும் பிரவேசிக்கவில்லை. அதிலே சந்தோஷ மென்றதில்லை. எங்கேபார்த்தாலுர் திகிலும் பயங் காமும் இருந்தது.

இவன் எண்பதுவயதுக்கு மேற்பட்ட கிழவஞன திலை முகமெல்லாக் திரைக்கு மயிரெல்லாம் கரை த்தாக் கண்ணெல்லாங் குறுவிப்போயிற்று. அவனு டைய கோலத்தையுஞ் சாயவையும்பார்த்தால் அது அவனுடைய வீட்டுக்கிணங்கிய சாங்கமாயிருந்தது. காங்கள் போசவும் எங்களோடேபேசேவும் அவனு க்கு விருப்பமுமில்லை. நாமிருந்தாலேன்ன போன வென்னவென்ற கவலையுமில்லை. பணமுமில்லை. அவனுக்குச் சினேகிதருமில்லை. அவன் வேதார ட்பட்டவளும் வேகுகாலமாய் மனிதரைப் பிரிந்த வனுயிருந்ததினை அரைக்கண்டாலும் அவர்கள் த ன் சத்தாடுவன்று நிவனத்தான்.

அப்படி யிருந்தம், நாங்கள் ஆவனுடைய முந்தின சரித்திரத்தைப் பற்றிப்பிரதானமாய் அவன்பேனெ ன்பவனுடன் கொண்டாட்டம்பண்ணின சிறிஅவி சேஷேங்கவளக் கேட்க அவன் சொன்ன தென்ன வெனில், நான் பேனென்பவனுடன் பதினெட்டு மாகமாய் விடுதிவிட்டுவர்கேன். அவணோ சண் டாளன், தற்சனன், வெறியனேன்று ஈங்கிலைஷ யான வசைகளையெல்லாத்சொல்லி அவண ஏக வதிலும் அவனுடைய கோட்பாடுகளை எடுத்துப் பழித்தப் பேசுவதிலும் அவன் சற்றும் அசங்களில் வல. செத்காலமாய் அவனுக்கு ஈல்லுணர்லில் லாமற் சகலருர்தனக்குச் சத்தராதிகளென்றெண் ணிக்கோண்டிருந்ததினுல், பேன்என்னும் பேரை க்கேட்கிறதுதானும் அவனுக்குப் பெரியகோபமாயி

ாாங்கள் அவணுடனே பேசிக்கொண்டிருக்கை யில், வேதாகமத்தைப்பற்றியும் மறுலோக வாழ்வி ன் தன்மையைப்பற்றியும் அவனுக்கிருக்கும் மனக் கருத்து யாதென்பதை அறியும்படிக்கு மரணத்தை ப்பற்றி அவனுடன் பேசினபோது அவனுக்குச் சா க விருப்பமிருந்ததேயல்லாமல் பயம் சற்றுமில்வல. இவ்வித துன்பமடையத்தக்கதாக நான் செய்ததெ ன்ன? சருவத்துக்கும்வல்ல கடவுள் என்வன இக் கணமே அழித்தா எனதா ரிற்பர்தங்களா கீக்கிவிடுவ கே உத்தமமென்று முறுமுறத்துக்கொண்டேயிருக் தான். நீ வேதாகமத்தை விகவாசிக்கிறுயோவே ன்று கேட்டபொழுது, யாதொரு நிவனவும் நிமித்த முமில்லாமல் அதைச் சரசம்பண்ணிஞன். பே ன்முதலிய மற்றும் அவிசுவாசிகளில் அவனுக்குச் சற்றும் நம்பிக்கையில்லை. மோசேமுதலிய மற் றெல்லாருங் கன்ம சண்டாள சென்றெண்ணின ன். அவன் கடவுவா ஈம்பியும், அவர் நடத்திவந்த விதத்தைப்பற்றி அவரை மெத்தக் குறையாய்ப்பே சினுன். பாவமொன்றுண்டென்ற கருத்துமில்லை. அதைப்பற்றிய பிரலாபமுமில்லை, அப்படியிருந்தும் அவனுக்கிருந்த திகில் இவ்வளவேன்று சொல்லமு டியாததாயிருந்தது.

அவன் தன் மனதைப் பராக்காடமுக்கொள்ளும் முகாந்திரமாய் எழுதின் கடுதாசிகள் அவனுடைய மேசையிற் சிதறுண்டுகிடந்தன. அவைகளிலோ ன்றிற்கண்ட தென்னவெளில், குருமார் பிரசங்கிக் கிற நாகமானது கானிப்போழது தடுமாறி வருக்து கிற வகுத்தத்திற்கு ஒரு மயிரிடையளவும் காணு தென்றெழுதியிருந்தது. இதே அந்த நிற்பந்தனுடை ய மனத்தியானங்கள். மனச்சாட்சியின் திகில் அ வணச் சந்தித்து, நாடோறும் அவணை வாதித்ததி லை அவன் சிலுவையின் மார்க்கத்தை இகழ்ந்து வேதாகமத்தை அக்கினியிலே போட்டான். தனக் கு வேதாகமம் வேண்டாமென்று அவன் சொல்லிக் கொள்ளக் கூடாதிருந்தம் அவன் அதைப்பகைத்து அதின் போதவன்களை நிந்தித்தான்.

சுவிசேஷத்தின் கட்டாயத்தை விட்டகன்று அ விசுவாசமென்னும் ஈஞ்சையுண்ண விரும்புசிற ஒ வ்வொரு வாலிபனும் என்வனப்போல் ஒருமணித் தியாலமளவுக்கு இந்த வேதவிரோதியுடன் போயிரு ந்து, பதிதராயிருக்கிறவர்களுடைய நிற்பந்தமான முடிவை அறிந்துகொண்டால், உத்தமமேன்று வீட் டுக்குத் திரும்பிப்போகையில் நிவனைத்தேன்.

தாரகையின் முகாமைத்துரையே, முந்தின சஞ்சிலகமில் உரோமான் சபையாரு டைய தேவவசீகர போதகத்தைப்பற்றிய ஒரு கதை யை வாசித்தபொழுது, இஸ்பானிய தேசத்தள்ள கப்புச்சீன் வகுப்பைச் சேர்ந்த சந்நியாசிகளில் ம னந்திரம்பிக் தணப்பட்ட ஒருவராகிய (Raman Monsalvage) இராமன் மொன்சால்வோச்சு என்ப வருடையசீவிய விருத்தாந்தத்திற்கண்ட ஒருகாரியம் வாசிப்பவர்களுக்கு உபயோகமாயிருக்குமெனரிண த்தபடியினுலே, தாரகையிற் பதிக்கும்படியாய் அ த்தை எழுதி அனுப்புகிறேன். அந்தச் சந்நியாசி, தன் சினேகிதன் ஒருவன்வீட்டிற் கண்டெடுத்துவா சித்த வேதபுத்தகத்தினுல் உரோமான் சபையிலு ள்ள குற்றங்கவளக் காணத்தக்கதான அறிவைய டைந்தான். அவன் தன் மாந்க்கத்தைக் கைவிட் டுத் தள்ளினதினிமித்தம் தன்னூரைவிட்டு ஒடித் தப்பவேண்டியிருந்தது. இப்பொழுதம், இவர் அமே ரிக்காவிலிருந்து தன் சுயதேசத்தாரின் இரட்சிப்புக் காக முயற்சிபண்ணுகிருரென்று அவரைக்குறித்து க் கடைசியாய்வந்த செய்தியினுல் அறிகிறும். இ வர் தனது இரட்சகரடையை மார்க்க விருத்திக்காகக் கொள்ளும் முயற்சி, பத்திரேறி முதலியவற்றிற்காக அவ்வூர்க் கிறிஸ்தவர்கள் அணவமாலும் மிகவுங் கணிசமாய் எண்ணப்படுகிறூர். மேற்சொல்லப்ப ட்ட இந்தக்சாரியம் நடந்தவேவோயில், இவர் தரு உத்தியோகத்துக்கு எத்தனம்பண் ஹாம் வேதசால் திபப் பள்ளிக்கடைத்தில் மாஜுக்கபாயிருந்தார். அ தின் தலைவன் சில காரியங்களின் போரல், இவரி தல் அக்கைகொண்டு அறையைச் சோதித்துப் படி த்த இவர்வைத்திருந்த புதியேற்பாடுகிய வேதாக மப் பகுதியையும் வேறுசில சிறுப் புத்தகங்களையும் எடுத்த எரித்தப்போட்டார்

இப்படியிருக்க, சக்கியாசி வதய்பைச் சேர்க்திரு ந்த இவர் தன்வனக் தறித்தச் சொல்லுகிறதாவது, தேவவசனம் என் சைபறிந்து போனபோதைக்கு ம், இயேசுக்கிறிஸ்துவிலுள்ள மீட்பைக் கைமாறி ல்லாமற் பெற்று நீதிமான்களாக்கப் படுகிறும் எ ன்றும்; உரோமர், கு. உச. அவர் செய்த கிருபையி ன் ஐசுவரியத்தின்படியே, இவரடைய இரத்தத்தி ஞல் மமக்குப் பாவமன்னிப்பாகிய மீட்பு அவருக்கு ள் உண்டாயிருக்கிறது என்றும்; ஏபேசர், க. எ. ஈம் முடைய தீமைகளையடக்கி ஈமது பாவங்களெல் லாவற்றையுஞ் சமுத்திரத்தின் ஆழங்களிலெறிந்து விடுவார் என்றும்; மீகா, எ. மகு. அவர்கள் பாவங் களை அவர்கள் மேலே சுமத்தாமல்என்றும்; உ,கோ

ரிந்தர். டு. மகூ. அந்தப் புத்தகத்தில் வாசித்ததம் தாவீதினுடைய பிள்ளை இறந்துவிட்டகாலத்தில் அ வன் தன் வேலைகாரருக்குச் சொன்ன உத்தரமும் உ, சாமுவேல். Wஉ. உட—உநு. இன்னமும் நூபக த்திலிருந்தது. இவ்வாக்கியங்களைத் தியானித்தகின லே உரோமானு சபையார் சொல்லும் உத்தரிக்கு ந்தலமேன் சென்றில் வையென்றும், சபை பிழைப டாததன்மை யுடையதல்லவென்றும், அத்தன் மையான மற்றும் பல உபதேசங்களாசிய, பாவ அ றிக்கை, மரித்தவர்களுக்காகப் பிரார்த்தித்தல், நற் கருவணையை ஒருவகையில்மாத்திரம் பரிமாறல், சுத்தவாளர்வணக்கம், சுகுபஆராதவை, சிலுவைமு தலியதுறிப்புக்களை வணங்குதல். குருவிரத்தம், சுக் நியாசுருக்டேன், யாத்திரைகள், செபமாவலகள்,

அப்படியே நான் வேதசாத்திரப் பள்ளிக்கூடத்தை விட்டுப்போக மனதாயிருந்தம், உரோமான் சபை யினது வைப்புக்கட்டுக்கவாக் தறித்துச் சந்தே கித்ததினுல் நற்கருவணயிற் பரிமாறும் அப்பத்துண் டு, இயேசுக்கிறிஸ்துவாகமாறி அதில் அவரதுமாமிச இரத்தமும், ஆத்துமாவும், தேவதன்மையும் போரு ந்தியிருக்கிறதேன்பதை மறுதலித்துத் தள்ளப் பின் கு பகுதைவைகளைகள் அது உண்மையோவென்ற ஒ ரு சோதுணபண்ணிப் பார்க்கரிணத்தும் அது பய ந்ததமான செய்கையேன்றென்ணி மனந்தணிய

திநாட்பேருநாட்கள், பாவவிமோசனகிரயம், சுத்

தப்தார்த்தகிரயம், பாப்புலின் சிரேஷடதத்தவம்மு தலிய கற்பிதங்களேல்லாம் மனிதருடைய வை

ப்புக்கட்டென்றும் தீர்மானித்தக் கொண்டேன்.

வில்லை. ஆகிலும், அப்படிச்சோதணபண்ணுவ து தெய்வத்துக்கோத பயங்கரமான செய்கையே ன்று உரோமான் சபையார் சொல்வதாயிருந்தும், அத்சோதணையிலுலே என்பயக்கத்தைகீக்கி உண் மைப்பதுதியைச் சார்ந்துகொள்ளத்தான் வேண்டு மென்ற ஒருநாள் துணிந்துகோண்டேன்.

துஅளசகம். ஆண்டு புரட்டாதிமாதம், மசர். தே

தியிலன்று மற்றஞ்சபையாரோடு நானும் நற்கரு வண அனுபவிக்கப் போயிருர்தேன். வளமைபோ ல அப்பத்துண்டைக் குருவானவர் என்காக்கிலே வைத்தாப்போலே எழம்பி என்னுடைய இடத்தி வே போயிருந்து, ஒருவருமறியாவண்ணம் அந்தத்து ண்டை வாயிலிருந்து கையில் இவைஞ்சியாலெடுத் தப் பத்திரமாய் வைத்துக்கொண்டேன். ஆராத வை மூடியோளவுமிருந்தை, பின்பு என்னுடைய அ ஹைக்குப்போய் இவலைஞ்சியை விரித்த, அந்த அப்ப த்துண்டைக் குற்றிப்பார்க்கும்படி ஒரு குண்டுசியை எடுத்தக் குற்றினவுடனே இயேசுக்கிறிஸ்துவினிர த்தம் பாயப்போகிறதேயென்று கிணக்க எனக்கு ஒரு நடுக்கமுண்டாகி நின்றுகொள்ளக் கூடாமற் போயிற்று. என்பாடோழிர்த்து, இனியேன்னவெ ன்றதுபோலிருந்தது. உடனே நான் செய்யவேண் ணின தற்றத்தை அறிக்கையிடும்படி பாவஅறிக் 🌡 கை கேட்கிறவருடைய அறைக்கு ஒடிப்போனே ன். கதவடியிற் போனவுடனே, ஏன் நான் பயக் துபோகவேண்டியத? திரும்பிப்போய் அதைக் குற் றிப்பார்ப்பேளுக் இரத்தம் பாயுமாளுல், நான் உ ரோமான்குகுவாய் விடுவேன். சனங்களுக்குமிதை நான் சொல்ல, அற்புதந்தானேன்று எல்லாரும் ந ம்பி உரோமான் மார்க்கத்தில் வருவார்கள். இர த்தம் பாயாதிருக்கில், இந்தக் கள்ளமும் புரளியும்நி றைந்த இடத்தைவிட்டு, இன்றைக்கே வெளிக்கிட் டு விடுகிறேன் என்றுமனத் சொல்லிற்று. அப்போதி ரும்பிப்போய்க் குண்டுசியை எடுத்து மேள்ளக் குற் றினேன், இரத்தம் வரவில்லை. பின்பு புரட்டிப் பு ரட்டிக் தற்றினேன், அது தாளாய்ப் போய்விட்டது. துநவானவர் கையால்வந்த அப்பம், முன்போல அ ப்பமாப்த்தான் இருக்கிறதேயல்வாமல் வேடுறுன் ன்றையுங் காணாவில்வலையென்று கண்டு, உடனேஅ றையுப் கோண்ணல் வைல்பானறு கண்டு, உடனே... ந்தப் புரட்டாதிமாதம், மசம். தேதியிலன்றுதானோ நாக மணிகோமனாவிலே பள்ளிக்கூடத் தலைவணி ஆத்திர்போய் கான் இவ்வளவுஞ் செய்யப்பயம்திர ந்த காரியத்தை நிறைவேற்றவேண்ணி என்னு டைய நன்னடக்குக்கையக் துறித்து ஒரு நடத்தை க்கடுதாசி தரவேண்டுமென்று கேட்டேன். அவர் அதற்கு இருமனங்கொண்டும் பின்பு எழுதித்தந்தார் அந்த நிமிஷமே பள்ளிக்கூடத்தை விட்டுப் போய்

மெய்யானகதை.-ஆபிரிக்களுநவன் லொக் தோம்பட்டினத்தில் உலாத்தப்போகும்பொழுது, அ லங்காரமான ஒரு மாளிகையின் மதிலிலே பதிக்கி றதற்குக் கருங்கல்லுப் போளிக்தகொண்டிருக்கிற ஒருவணக்கண்டு, நீ இப்பொழுது கட்டுகிற வீட்டி லும் அதிகம் அழகானதும் அத்திபாரமுள்ளதுமான ஒரு மாளிகை இருக்குதென்று சொன்னுன். பொழுது கல்லுவெடிக் அதெக்குமென்று கேட்க. ஆடூரிக்கன் மாறுத்தமாக, கடவுள் தெம்மைழ் சீகே | வர் கபாலத்திற்பட லிச, அவர் திகைத்துக் கவளத்

கேக்கிறவர்கள் வாசம்பண்ணும்படிக்கு மனிதன் செய்யக்கூடாத அழகுஞ் சிறப்புமான ஒரு மாளிகை யை மோட்சத்திலே ஆயத்தம்பண்ணியிருக்கிருர் எ ன்றுன். அப்போழது கல்லுவெட்டி, இதெல்லா ம் நீ எங்கேபடித்தாயென்று கேட்க, அவன் பிரத்தி யுத்தாமாக மேற்கு ஆபிரிக்காவிலிருந்த ஒரு குருவா னவர் தனக்கு அவைகவாச் சொல்லிக்கொடுத்தா சென்றுக் தானிப்பொழுது தன்னூரவர்களுக்குச் சு விசேஷத்தை அறிவிக்கும் முகார்திரமாய் இங்கிலா ந்தக்குப், படிக்கும்படி வந்தேனென்றுள் சொன் அப்பொழுது கள்லுவேட்டி சொன்னதேன்ன

வெனில், அத்தானிகள் தணப்படவேண்டுமென் றா ான் பிறசிட்ட இருபதுவருடக்காலமாகச் செப ம்பண்ணி வருகிறதுமன்றி அதின் முகார்திரமாய் ஒ வ்வொருகிழமையுங் காணிக்கைபோட்டு வருகிறே ன். மனந்திரும்பின் ஒரு அஞ்ஞானியை நான்கண் டுபேசக் கடவுள் இடப்பண்ணினாகற்காக நான் அ வருக்கு ஸ்தோத்திரஞ்சேலுத்துகிறேன். கர்த்தர் எ னது செபத்துக்கு மாறுத்தாவு அருளினுரென்றன்.

உதயதாரகை.

தஅாடுக இ. ஆவணிமீ. உஅக். உ.

நல்லூர்க் கந்தசுவாமிகோவிற் கார்த்திகைத் திருவிழா.

உதயதாரகையின் முகாமைத் தரையவர்களுக் த வக்தனதந்தனஞ் சொல்லிப் புல்லறிவாளனுகிய யான் அன்றையத்தினத்திற் சம்பவித்த சிலவிசே வு. ந்களைப்பற்றி மனவிருள் நீக்கி அறிவோளிபுக ப்பண்ணுர் தங்கள் தாரகையின் ஓர்கோணத்தில் திருவிழாவுக்குப் போகும் மார்தர் ரிற்பாக்கியத்தை க் கற்றோரும் கல்லாத எவ்லோரும் எழிதில் உணர ப்பதிப்பிக்கும்படி பிளார்த்திக்கிறேன்.

கந்தசுவாமி உற்பன்னமான இத்தினத்திற் பற் பல இடத்திலுள்ள சைவ மதானுசாரிகள் தாம் தாம் விருப்புற்ற எண்ணங்கள் சித்தியாகும்பொரு ட்டுக் காவடி எடுக்க, அங்கப்பிரதட்சவான செய்ய, கும்பிடுதண்டம்போட, மாவிளக்கேற்ற இவைபோ ல்வன பலவகைக்கிருத்தியங்கள் செய்யவும் விரத மனுட்டித்தத் தமதுடம்பை மெலிவுறச்செய்தம்

மோசம்போகிறுர்கள்.

இவைகளுட் காவடி எடுப்பதே அதிகமுக்கியமே ஸ்றெண்ணி, இருபது முப்பதாகட்டை தூரத்திலிரு ர்து காவடியெடுத்த நான்கு திசைகளால் வருபவரு ம் அது ஒழிந்த எல்லோரும் திரள் திசளாய்க் கோ விலண்டைத் தெருவீதிகடோறும் நெருக்கமாய் சி ன்றுவேடிக்கைபார்க்கக் கோயிலண்டை கொரங்கி வருகிற ஒவ்வோரு காவடிக்காரனும் தன்னிலே தான் கந்தவேள் உருக்கொண்டாரெனத் தன்னுட தெத்தவர்களும் கோயிற் தரிசணசெய்பவர்களும் மெய்க்க ஆவேஷங்கோண்டவர்களாய் அக்கபக் கர் தேவாலைய அசைத்தத் தாள்ளிப்பலவிதமாய் ந டனஞ்செய்ய ஒவ்வொரு காவடிக்காரணச் சேர் ந்தவர்களும், கந்தன் காவடி, முருகன் காவடி, 22 யா காவடி. அரகர காவடி, சுப்புறமுணியா, தூச ங்காள என்று கீர்த்திக்குஞ் சத்தமும் மேழகாறாது முழுவோசையும், நாகசின்னம், சல்லாரி முதலிய வாத்தியங்களின் ஒசையுங் காதைக் கிண்ணிட ப்பண்ணவும், ஆசை வலையில் அகப்பட்டுப் பா வத்தொழிலை இயற்றும் பிரமசாரிகள், இளம்பெ ண்சள் கூட்டத்தட் புதந்த புயங்களால் அவர்க வையிடித்து இவ்வண்ணமாய் வேறியாட்டாளமாய் கோரிட்டதிசைசென்று திரிந்த இத்தன்மையாய்க் கேடான செய்கைகளை இயற்றுவதேயன்றி யா தோரு நற்கருமத்தை அல்ல த தேவவணக்கத்துக் கடுத்த யாதொரு செய்கையுஞ் செய்யப்படுவது மி

கோயிலுக்குப்போகும் விக்கிரகாபாதனைக்காரரா கிய கைவை சமயிகளின் சீர்கேட்டையும் சீர்தாக் கிப்பார்ப்பகேயேன்றி அத்திருவிழாவை நடத்தும் பி பாமணக் தருமார் ஒருவர்க்கொருவர் கொண்டிருக் தம் பொருமை விரோதம் முதலியனவையுத் ச ற்றே கவனிப்போமாக.

சேன்றபோன வருடத் திருவிழாகடத்தின குரு ஒ ருவர் செல்லாரிற்கின்ற இவ்வருடத்தின் குருவின் வ ருமானத்தையிட்டுப் பொருமை கொண்டவமாய் அ க்குருவைப் பயமுறுத்தி அக்கோவிலை விட்டோட்ட அபிப்பிராயங் கொண்டவராய் அவரை அடித்தத்து ரத்தம்படி சில தட்டரை ஏவுதல்செய்ய அவர்களு அதற்குடன்பட்டு அக்குர யாகசாமையில் அத்தி ரதேவருக்குப் பூசைசெய்யுள் சமயத்திற் குறிப்பாய் க் கிட்டநின்று அவதானமாய்க் கல்லொன்றை அ

து அறிவற்று வீழ்ந்தார். அடுத்துநாட்காலமே இத் செய்கை செய்வித்த குருவானவர் சோயில்மேல ஸ்டை வீதியில், தனது தவைவாசலில் ரின்றுகோ ண்டு வெகு உல்லாசமாய் மார்பிற் பூணூலும் உத்த ரீகமுந்துலங்க வேடிக்கைபார்த்து நிற்கின்ற சம் சமத்தைக்கண்ட ஒருவென் அடா பிசாமணப்பாமனி பளா! ப்ளா! அகப்பட்டுக்கொண்டுமா தம்பட்ட பட்டரே! ஈன்றுயிருக்கிறதென்று ஈகைத்து, என்ற ன்பான குருவுக்கு என்னசெய்வித்தாயேன்ற பல வபாக குடிக்கிற மர்பிற்றவங்கிய பூனூலையும் அற த்த உத்தரிகத்தையும் புறித்தக் கிழித்த அவர்குகத் தேறித்து பல்லோர் ககைக்கவும் அவருள்ளோர்க லங்கவும் பலவித அவமரியாதைசெய்து சனக்கிற ளுள் மறைந்தனன்.

ஆனுற் கிறிஸ்துமதானுசாரிகளையும் அவர்கள து தேவாராதவனமையும் பற்றிச் சற்றே கவனிப் போமாக. சிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் தேவாலயத்துட் போதம் போது ஒழக்கமாய், வணக்கமாய், அமை தியாய், பயபத்தியாய், தங்கள் சீர்கேடாண ரிவல பாத்தைப்பற்றியுக் தங்கள் பாவச்செய்கையை இ ட்டுத் தக்கமுடையவர்சளாயும் முழு இருதயத்தான ம் முடிப்பலத்தாலுஞ்சமஸ்த சிருட்டிகருக்கு ஊழிய த்செய்யும் விருப்பமுடையவர்களாகவுமஉட்சென் றுமுழந்தாட்படியிட்டுத் தேவவணப் பிரார்த்தித்தத் தேவேவசனத்தைக்கேட்தம் கோக்கமாய் இருப்பகே யல்லாமல் சைவரடைய கோவில்களிற் சம்பலி க்கும் தன்மையாய் அடிபிடி, கூக்குரல், Gura லாத செய்கைகளின்றித் தேவண வணங்கத் ததுந்த தன்மை எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமா யே மிருப்பார்கள்.

அகையால் அத்தானஇருள் நிறைக்க மதிகேட ரே, உங்கள் பொய்த்தேவர்களுடைய கோவிலுக்கு ப்போய் பசாசின் கிரிமையைச் செய்யாமல் கொ ய்த்தேவனின் அலயத்திற்குப் போய் அவர் திர வாய் மலர்ந்தநுளின தேவவசனமாகிய தேவஅமிர் தத்தைக் கேட்டு உருசிக்கக் காலதாமதம் பண் தைநப்பீர்களாக.

துவாடுகம் இல் இப்படிக்கு யாழ்ப்பாணம் ஆவணிடு. உகர்தேதி | ஒர்கிறிஸ்தவன், A.

கப்பற்சேதம்.—புமூலிடன்**ஸ்** என்னும் இ**ாண்**ட பாய்மாக்கப்பல் திருக்கோணுதமவலக்குப் போகும் முகாந்திரமாய் இச்செலவு கொழம்பிலிருந்த பாம்ப னில் வருகையிற் பாரிற்போறுத்து உடைந்ததும ன்றி அதிலிருந்த சாமான்கள வணத்துள் சேதம்போய் விட்டன. அதுபோல், பைக்காஎன்னும் பேரையுள் ளை, கான. தன்கொண்ட புகைக்கப்பலும் பிறகிட்ட ள, கார். நணக்கொண்ட புகைக்கப்பது போற்றுக்க ஆடியாதம் இரபத்தோமார்தேலி இரத்திரி சீனதேச த்திலிருந்து சற்தத்தாவுக்குப் போகிறவழியில் மலா க்காத்தீவுத்துக்கிட்டச் சிங்கப்பூருக்கு அல்பதுமை ல் தாரத்தில் ஈறின்என்ற வேறொரு புகைக்கப்பலி ் முட்டி ஐந்து கிமிஷத்தக்குள்ளே தலைகீழாகப்புர ண்டு இருபத்தைந்தபாகத் தண்ணீரில் அமிழ்ந்திப போயிற்று. அதிலிருந்த பயணக்காரரிலுங் கப்பலா ட்களிலும் பதிறைபேர் சேதம்போய்விட்டார்கள். சேதம்போன கப்பல், இருபதினுயிரம் பவுனென்ற ம், அதிலிருந்த சாமான்கள், ஒருஇலட்சத்துஇருபு ளுயிரம் பவுணென்றும், விலைமதிக்கப்பட்டது. ஈற ன்என்ற கப்பலும் அமிழ்ர்திச் சேதம்போக ஏதவி யிருந்தும் மேத்தப் பிரமாசத்தடன் சிங்கப்பூருக்குவ ந்து சேர்ந்தது. இந்த இரண்டு கப்பல்களும் இச்செ லவுதான் சீர்மையிலிருந்து புதிதாக வந்ததென்ற காணப்படுகின்றது.

பொற்புதையல். — ரியூசௌவுத் உவேல்ஸ் என் னுக் தீவிலே சமுத்திரப்பரப்பிற்கு அவேகமாயிரம் அடிக்குமேலே தரைமட்டத்தில் மலைகளுக்குமேலே நானூறமயில் நீளமும் முப்பதநாற்பத மயில் அகல முங் கொண்ட அளவுக்கு வெட்டிப்பார்க்கும்போத து பொற்கட்டிகளும் பொன்மணல்களும் மிகுதியாய் க் கேண்டுடுக்கப்பட்டதாழல்லாமல், அந்த ஊரில் மற்றவிடங்களிலும் இதுபோலொத்த போற்காங்க ங்களும் இருக்குதென்ற குறிப்புகள் அதிகமாய்க் கா ணப்படுகின்றன.

யுத்தக்குழப்பம்.—ஆபிரிக்காவில் இங்கிலீசுகாமு க்கும் அவ்வூர்க்காப்பிரிகளுக்கும் கோரிட்டயுத்தசம் கதி இன்னுக் காழ்ச்சியாய்த்தாணிருக்குது. எங்கே பார்த்தாலுங் கொள்ளைகடக்குது. தவாற் போச்ச வரத்தப்பண்ணுமல் தடைபட்டது. காரியமிப்படி யிருப்பதினுல் போர் சீக்கிரம் முடியுமென்ற கண\$ கைக் காணவில்லை.

பட்டின அழிவு.—காலிபோனியாவைச் சேர்ந்த சேன்பிறுன்சிஸ்கோ என்னும் பட்டினம் அக்கினி யினுல் அழிந்துபோயிற்றென்றெரு கதையுண்டு. அ து மெய்யோ பொய்யோஎன்றது சர்தேகம்

MORNING STAR.

Jaffna, August 28th, 1851.

THE OPENING OF A VILLAGE CHAPEL In the Parish and Village of Tillipally, due East of the Mission Premises on Tuesday, Aug. 26, 1851

The erection of this building originated in a move ment commenced Oct. 15th, 1846, at the celebration of the 30th anniversary of the establisement of the American Mission at that station. At a public meeting held on that occasion, the subject was brought forward and formally discussed, as to the expediency of attempting to originate, by voluntary subscriptions, a "Village Church Building Fund." This measure was proposed from a conviction that the time had come in which we should enter systematically upon the business of forming christian organizations in the numerous villages. (thirty-five in connection with that station,) in which mission schools have been for many years in successful operation, and by which, in connection with village preaching and village visitation, the whole field had been prepared for a higher order of moral and religious cultivation. The next step in advance of the village mission school, in which from the beginning the Bible, in small volumes, has been the principal class book, appeared appropriately to be the erection of small, but substantial and neatly built chapels. Such chapels should be built in all villages in which any number of the inhabitants could be induced to meet one half of the expense of the building.

The result of the proposal made at the thirtieth anniversary meeting above specified, was, that the sum of £48 8s, was pledged toward the raising of a "Village Church Building Funds," about one half of which was pledged by native Christians. Subsequently the sum was increased to £103, 15s. 9d. From this fund tenders were made of one half of the requisite expense for the erection of a chapel, on condition that the inhabitants of any village would furnish the other half, either in land, building materials or cash. It was thought that chapels suited to the present state of things in our mission field, might be erected at an expense of from twenty to thirty pounds.

As three individuals, in Tillipally East, had pledged £15 in the hope of securing without delay the erection of a christian chapel in their native village, they were permitted to retain their own donations for expenditure, and to receive an equal sum from the general fund. In the process of time they entered upon the erection of a chapel on an estimated expense of £30. At an early stage in their proceedure, the dimensions of the contemplated building were enlarged and the style of building greatly improved; consequently the whole cost of the building at its completion is found to be about £75. As no more than £15 could be appropriated from the "Church Building Fund," donations have been solicited and obtained by the enterprising native undertakers, both from natives and Europeans, to the amount of £36-leaving a balance of £9 to be provided for.

In a subsequent issue, some specific notice may be given of the chapel building-of the exercises at the public meeting held for its dedication, and also of what is intended by village organizations, to be extended throughout our mission field.

N. B. Those who hold in trust the "Village Church Building Fund," which was originated at Tillipally, for the benefit of the four parishes connected with that station, are now ready to receive tenders from the inhabitants of six villages within those parishes, who may first apply, and who will furnish one half of what is requisite for the erection of christian chapels at an estimated cost of from twenty-five to thirty pounds each.

CHINESE IS CALIFORNIA.—The Chinese returning home from California, have made such representations as have induced their Celestial brethren to employed in the control of th bark in large numbers for this country. A vessel, with two hundred passengers, from China, is expected to arrive in the course of two or three days. A large tract of land on the Tuolumne has been selected upon which to locate these Chinese and where they will en-gage in mining and agriculture. When men of intel-ligence and capital are made aware of the agricultural resources of California, mining will be but a seconda-ry interest.—Alta Californian.

ITEMS OF NEWS .- We are sorry to notice the total loss of the Peninsular and Oriental Co.'s steamer "Pacha," of 600 tons burden and 210 horse power. The fatal accident occurred in the Straits of Malacca, on the night of July 21st, on her return voyage from Hong Kong to Calcutta. She was run into by the steamer "Erin," and went down, head foremost, in about five minutes, with the loss of 16 of the passengers and crew. She was valued at £20,000 and had treasure on board to the amount of £120,000. The "Erin" was much injured, but was enabled to reach Singapore, though in a sinking state. Both the vessels were recently out from Europe.

Extensive gold mines have been discovered in New South Wales in the Wellington district. They are said to be situated on an elevation of several thousand feet above the level of the sea. The diggings extend over a range of mountains about 400 miles long and 30 or 40 miles broad. Many large lumps of gold have been found, besides large quantities of gold dust by washing. It is supposed also that gold exists in large quantities in other parts of the island where the geologicial features of the country are the same as in the Wellington district.

The celebrated Moolraj from Mooltan is said to be in very feeble health and not likely to recover.

The news from the Cape of Good Hope, respecting the war with the Kaffirs, is unfavorable. The colony was plundered in every direction. Mails were stopped; wagons richly laden were seized in numbers;herds of cattle were boldly swept away, and there was but little chance of the war being brought to a speedy

HELP ONE ANOTHER.-A traveler who was cross-HELF ONE ANOTHER.—A traveler who was cross-ing the Alps, was overtaken by a snow-storm at the top of a high mountain. The cold became intense. The air was thick with sheet, and the piercing wind seemed to penetrate his bones. Still the traveler, for a time, struggled on. But at last his limbs were benumbed, a heavy frowsiness began to creep over him, his feet almost refused to move, and he lay down on the snow, to give way to that fatal steep which is the last stage of extreme cold, and from which he the last stage of extreme cold, and from which he would certainly never have wasked again in this world. Just at that moment, he saw another poor traveler coming along the road. The unhappy man seemed to be, if possible, even in a worse condition than himself, for he, too, could scarely move; all his powers were benumbed, and he appeared to be just on the point to die.

ers were benambed, and he appeared to be just on the point to die.

When the first traveler saw this poor man, he made a great effort. He rousing himself up, crawled, for he was scarcely able to walk, to his dying fellow-safferer. He took his lands in his own and tried to warm them. He chafed his temples, he rubbed his feet; he applied friction to his body. And all the time he spoke cheering words into his car, and tried to confort him.

As he did thus, the dying man began to revive, his powers were restored, and he felt able to go forward. But this was not all; for his kind beneficitor, too, was recovered by the efforts which he had made to saye his friend. The exertion of rubbing made the blood circulate again in bis own body. He grew warm by

his friend. The exertion of rubbing made the blood circulate again in his own body. He grew warm by trying to warm the other. His drowsiness went off: he no longer wished for sleep; his limbs returned again to their proper force; and the two travelers went on their way together, lappy and congratulating one another on their escape. Soon the snow-storm passed away; the mountain was crossed, and they reached their home in safety. If you feel your heart cold towards God and your soul almost ready to perish, try to be samething which may help another soul to life. to do something which may help another soil to life and make his heart glad; and you will often find it the best way to warm, and restore, and gladden your

How to Cone Lying in School .- It is said of the late Dr. Arnold, by his biographer, that it was his wish that as much as possible should be done by the boys and nothing for them; hence arose his practice, in which his own delicacy of feelings and uprightness of purpose powerfully assisted him, of treating the boys as gentlemen and reasonable beings; of making them respect themselves by the mere respect the showed them; of showing that he appealed and trusted to
their own common sense and conscience. Lying to
the masters, for example, he made a great moral offence, placing implicit confidence in a hoy's assertion;
and then, if a falsehood was discovered, punishing it and then, if a falsehood was discovered, punishing it severely; and in the upper part of the school, when persisted in, with expulsion. Even in the lower forms any attempt at further proof of an assertion was immediately checked by, "If you say so, that is quite enough—of course, I believe your word." There grow up, in consequence, a general feeling that it was a shame to tell Dr. Arnold a lie; he always believes

TO BE WISE BECOME A FOOL!

During the winter of 1837, a revival of religion was progressing in a town in Ontario county, N. Y. Chris-tians prayed fervently for the conversion of their friends and of the impenitent generally. One evening a note fictitiously signed, was found in an aisle of the church, requesting prayers for an unxious person. But the modern Nicodemus, though the subject of many prayers, which were immediately offered on his behalf, found no peace. Dr.—, at length arose, contessed that he was the author of the note, publicly acknowledged his sin, and asked that further prayer for him might be offered. Conversation was held with him, and the way of life clearly pointed out to his mind. But in the pride of his learning, he though that he knew a "more excellent way." For a time God permitted him to have it, but finally his agony becoming extreme, he prayed. Christians likewise continued in prayer, but no beace came. and of the impenitent generally. One evening a note no peace came.

The sun had set, and twilight rested on the earth.

The sun had set, and twilight rested on the earth. The minister is in his study meditating on a theme for the evening, when Dr.—enters, pale and despairing. "Mr.—, I have thought that I understood the way of salvation. I now find I know mothing about it. I have come to you to receive instruction."

The fallen state of man was described, the plan of salvation by Christ was laid open, and Dr.—was told that he had only to believe—only to look to the Lamb of God.

Lamb of God.

"Believe, must I? Tell me what it is to believe, I am now willing to do any thing that a reasonable Christian man advises."

The nature of faith was explained, and he was ex-

horted at once to cast his soul on Christ.
"I am willing," said he, "to go the church, kneel in the aisle, and pray for mercy."
"But," replied his teacher, "there is no virtue in a

"But," replied his teacher, "there is no virtue in a place; believe now and here." He bowed while prayer was offered. He prayed himself earnestly and long, when a pause ensued, followed by the inquiry, "Dr. —, what is now your state of mind?" The answer was prompt. "Peace! all is peace! Jesus has received me."

Joyfully he went from that study to the sanctuary

to declare the grace of God to the chief of sinners.

Observe—Would a person become wise in Christ, the thim become a fool that he may be wise." The most scientific and learned know nothing of vital pismost scientific and learned know nothing n

most scientific and hearned know noticing of vital pre-ty, till taught by experience.

Our visidom is a great hindrance to growth in grace and usefulness. We just get ready to learn when we see that we know nothing.

Places and measures are nothing—but the state of the heart is what God observes.

A missionary of the London Missionary Society, at

Lekatlong, South Africa, thus writes: It is now ten years since I left my native shores to It is now ten years since I left my native shores to bring the message of mercy to the swartly children of Africa. More thin 8 years I have spent with the Batlapi. I look back on the past with feelings of jay and gratitude, and trace with devout pleasure the leadings of Divine Providence. Since I lirst came to Lekatlong, the population has doubled, the schools have relited, and 140 members have been added to the church. Thus has the Lord owned and blessed his work. I hope there has been a steady growth of pietry, intelligence, knowledge, industry, and general civilization; for where true religion enters the hearts of the heather, all other excellences follow.

Lekatlong possesses a good grazing country, which has a powerful influence in concentrating and fixing the population—and the piety of the chief and his counsellors acts most beneficially by converge order and tranquilty in the town. The upright and consciencious conduct of the deacons of the church, also tends to strengthen the cause; while the members generally, by conversing together on religious subjects,

also tends to strengthen the cause; while the memoers generally, by conversing together on religious subjects, set a good example to all. During the year, sixteen members have been added to the church.

The members of the congregation are strongly attached to the house of God, and both men and women frequently walk fifteen and twenty miles to the ser-

vices of the sanctuary.

SPEED OF BRITISH RAILBOADS.—On the London and Liverpool road, 201 miles, the actual speed excluding stoppages, is 37½ miles per hour. There are five stoppages, the running time 5 mours and 45 minutes, and the average speed including stoppages is 35 miles

per hour.

On the London and Exeter road, 1983 miles the actual speed in motion, is 51½ miles per hour; average speed, including stoppages 43 miles per hour. The actual speed in motion on the London and Southampton road, 80 miles, is 45% miles per hour. On the London and Dover road, 88 miles, 48½ miles per hour, and on the London and Brighton road, 50½ miles, 40 miles per hour.

THE PENDULUM EXPERIMENT .- We understand the Pendulum experiment to demonstrate the earth's motion from west to east, has been successfully tried in the Walfendahl Church. The length of the rod or wire was about 50 feet, and the motion continued about four hours, affording ample time to see the result well defined.—Ceylon Times.

64

The annual meeting of the Jaffna Native Evangel-ical Society was held at Batticotta, on Thursday, July

16at Society was used.
31, 1851.

The services were commenced with prayer by Rev.
L. Spaulding, followed by singing. The exercises were then as follows:

1. The proceedings of the last annual meeting, and the report of the Committee, were read by the Secre-

tary.

2. An account of the receipts and expenditures of the past year, was read by the Treasurer.

3. A summary report of the state of things at Valany was given by Mr. D. Stickney.

4. Addresses. The time has come in which even the "Isles" should bring their gifts unto the Lord together with their sons and daughters—by Mr. S. Payson. 5. Have the Christians in Jaffna enjoyed any better

privileges than Christians on the Continent or other places? If so, what responsibilities rest upon them as Christians? 1. Kings 10: 5.—by Mr. Rasanaya-

gain.

6. Singing a Tamil Song, prepared for the occasion.

7. The difference between the charity of the Christians and heathens, with an explanation of the motives that induce the latter to spend large sums of money in support of idolatry—by Mr. Nathaniel.

8. We should in all our movements as Christians for the propagation of the Gospel, act with an entire confidence upon the promises of God. Isaiah 55: 10—by Mr. N. Niles.

9. With what feelings, in what way, and how much should be given for charity.

2. Cor. 9: 7—by Rev. J. C. Smith.

10. We have great reason to bless the Lord in view

J. C. Smith.

10. We have great reason to bless the Lord in view of the present state of the people as to their evangelization, compared with their position at the commencement of missionary operations in the district. Isaiah 49: 21—by Rev. D. Poor.

11. Remarks by Rev. W. W. Howland.

12. Prayer and benediction by Rev. B. C. Meigs.

10: 21—by Rev. D. Poor.

11. Remarks by Rev. W. W. Howland.
12. Prayer and benediction by Rev. B. C. Meigs.
REPORT OF THE COMMITTEE.

The revolution of another year has devolved upon us the duty of giving an account of our stewardship to the friends and patrons of the Jaffin Native Evangelical Society. Amid this seene of congratulation and rejoicing at this our annual assembling, our thoughts linger at the grave of one of our useful helpers at Valany. It is proper here to state that Mr. McNutt, who was suddenly summoned away to his elernal rest, was the first who cheerfully offered his services to the Society at its commencement in 1848.

While we felt the hand of a bereaving Providence, our missionary field was not denied the refreshing influences of the Holy Spirit. From among those that sit in darkness and in the valley of death, four individuals have been called, as we trust, to the glorious light of the Gospel. These persons, on publicly renouncing heathenism and expressing their faith in the Lord Jesus Christ, have been received to Christian fellowship and communion with the Church at Batticotta. The first fruits thus obtained through native instrumentality are an carnest of the rich harvest. "The harvest truly is great, but the laborers are few; pray ye therefore the Lord of the harvest, that he would send forth laborers into his harvest."

During the past year, Mr. Ropes has acted as Catechist of the Societysat Valany. Mr. McNutt, from November last till his death, served the Society in the expandity of an Assistant Catechist and a Reader; afterwards Mr. Hall, one of the last graduates of the Batticotta Seminary, was employed in the place of Mr. McNutt as an English and Tamil Teacher. Messrs. Ropes and Hall are not now in the service of the Society,—having given up their connection with the Society, Laborethy, Mr. S. Payson, Vice President; Mr. D. & Low

labors as a Catechist in the place of Mr. Ropes.
OFFICERS FOR THE ENSUISG YEAR.
Mr. N. Niles, President; Mr. S. Payson, Vice President;
Mr. D. L. Carroll, Secretary; Mr. T. Scott, Treconter;
Messrs. N. Niles and S. Payson, Auditors.
Messrs. W. Volk, W. Nevins, & Evarts, J. Gregorie, D. Slickney, M. Wetch, Nahaside, I. Sayers and N. Strong,
Committee.
Messrs. A. Backus and A. Lyman, Batticotta; C. Carpenter, Oodooville; S. Farrar and Cadiraman, Manepty; C.
Mann Printing Office; A. Lovell, Panditeripo; T. Snell,
Tillipally; J. Emerson, Chavagacherry; and J. B. Lawrene, Varany, Agents and Collectors.

ence, Varany, 2						
STATEMENT OF THE TREASURER.			CR.			
Balance in hand	d, Jely 1, 185	50,	£51	11	61-8	
Contributions at	Batticotta S	tation	15	11	95-8	
44	Manepy	71	5	1	93-4	
- 11	Printing Office	e	4	3		
U	Tillipally	66	1	17	1	
- 44	Chavacherry	11	1	15	21-2	
11	Varany	16		12		
14	Oodooville	er.	6			
11	Panditeripo	11	2	11	9	
Donation			4	12	-	
nterest			1	8	2	
Total			95		1 4	

Building a house	£23	5	
Mr. Rope's wages Teacher's wages	21	9	6
Donation to Mrs. McNott Books and papers		18	51-8
Oil for meetings Table, benches, &c. House rent, &c.	1	7 16	6
Battah and cooly		6	31-8
Balance in hand	65 20	5 18	3 1-9 7 3-9
	95	4	4

To the Editor of the Morning Star.

The anecdote, in your last number touching the Romish doctrine of transubstantiation, reminded me of an incident, which I think will interest your readers, in the life of Ran Monsalvage, a converted awark of the order of the Capuchin in Spain. His eyes were opened to the errors of the Romish Church by reading a Bible, which he accidently met with in the house of a friend. He renounced his religion, and in consequence was obliged to flee his country. He was, at last accounts, laboring for the salvation of his countrymen inCentral America, and had gained the confidence and esteem of the Christian public by his earnestness and faithfulness in his Redeemer's cause. At the time of the occurrence of the incident referred to, he was a member of a Theological Seminary preparing to become a priest. The Superior, suspecting that all was not right, had searched his room and taken away and burned the Testament and Tracts which he found. Mr.

all was hot right, had searched his room and taken away and burned the Testament and Tracts which he found. Mr. Monsalvage says:

Although deprived of the word of God, I still remembered having read that "we are justified freely by his grace through the redemption that is in Christ Jesus," "In whom we have redemption that is in Christ Jesus," "In whom we have redemption that is in Christ Jesus," "In whom we have redemption through his blood the forgiveness of sins according to the riches of his grace," "He will subduce our infiguities and will cast all our sins into the depths of the soa;" "mut imputing their trespasses unto them;" as well as the relation of Derth's mower to his servants on the death of his child. (2, Samuel 12, 22, 23)

Meditating on these passages, I came to the conclusion that there existed no purgatory, that the inhalbibity of the Church was more than doubtid, and that many other dpetries of the kind were mere hanned inventions; such as auricular confession, prayers for the dead, commanion in one kind only, the invocation of saints, the veneration of images, the adoration of the cross and of relies echbacy of the prests, monaste vows, pilgrimages, rosaties, jubiless, indisgences, the sale of holy thengs, the supremacy of the Pope, &c.

I was on the point of leaving the seminary; but incredulous as I was with regard to the inventions of Kome, I still heastfact to deay that the hast contained the body, blood, sout and divinity of Jesus Christ. I did not dare to test the rund of this by making an experiment which seemed to me horrible. One day, nevertheless, I took courage, and resolved, by committing what Kome calls the most horrible secrelge, to dispet the ignorance in which I was lying, and to embrace with cagerness, in the struggle in which I seemed on the horrible surflege, to dispet the ignorance in which I was engaged, the side which this test would make victorious.

On the Ish September, 1841, I canne to the communion with the rest. Having received the wafer on my tongue, I returned to

Rom. 3: 24; Eph. 1:7; Micah 7: 19; 2. Cor. 5: 19.

INTERESTING INCIDENT.—A colored man walked out in London, and observed a stone-cutter at work upon a block of granite which was to be placed in the walls of an elegant building near at fand. He spoke to the stone-cutter of another building more elegant and durable than the one which he was creeting. The stone-cutter asked where? The colored man replied in heaven. God has prepared mansions for those who love him, which far surpass in elegance and beauty any ever erected by man. The stone-cutter asked him where he had learned these things? He replied in Western Africa, from a missionary sent out by the in Western a hat tearned these tungs? He replied in Western A frica, from a missionary sent out by the London Missionary Society, and that he had come to England to obtain an education, and return to preach the Gospel to his countrymen. The stone-cutter re-England to obtain an education, and return to preach the Gospel to his countrymen. The stone-cattler re-plied, I have been praying for the conversion of the heathen the hast twenty years, and have contributed every week for this object. I bless God that I am permitted to see and converse with a converted heath-en. God has answered my prayors.

A moment of time is a monument of mercy.

An Arrle or Gold.—Dr. Jewett, in the course, his travels with his own horse, one day entered country tavern, and sat down by the bar-room fire warm his fingers. His keenly roving eye soon do covered, prominent over rows of bottles with high colored contents, in large letters the inscription, a credit given here." Turning to the landlord, to whe twee personally unknowns) he said, "Alt I a that you bring your people square up to the mar here!" "Yes, replied the landlord, "it's no use trust run-customers now-a-days. We must get a we go along, or never get it." Jewett warmed gingers awhile, and then turning to the other, sid of think I could add a line or two to your inscription the would make it very nice." "What would you said inquired the landlord. "Give me a pen and a pic of paper, and I will show you." The Doctor walk into the bar, and taking up a pen wrote as follows:

"No credit given here." An Apple of Gold .- Dr. Jewett, in the course "No credit given here,"
And yet I've cause to lear
That there's a day-book kept in heaven,
Where charge is made, AND CREDIT GIVEN!

Where charge is made, AND CREDIT OVER!

Laying down the pen and leaving the lines, he wall ed to the fire and again sat down, expecting an a plosion. The landlord whose curiosity was somewhoved, went behind the counter and read what had written. A pause of some minutes ensued, whe the Doctor, glancing round, saw to his great please and somewhat to his surprise, from the intimational dampness about the eyes, that he had driven a nail a "sure place." "A word fitly spoken, is like a ples of gold in pictures of silver."—Prov. 25: 11.

ples of gold in pictures of silver."—Prov. 25: II.

OVERLAND INTELLIGENCE.

The Ecclesiasiteal Titles Bill passed the House of Common on the 4th of July by a majority of 263 against 46. The Bill to admit Jews ima Parliament, and the Bill to remove smithfield market, have also passed the House of Common Another ineffectual attempt was made to put a stop to adulteration of coffee by chickery.

The Census for Ireland shows a decrease in population the last ten years of 1,659,330 or twenty per cent. This is effect of famine and immigration.

The Great Exhibition continues to attract multitudes, as the receipts are of course large. The Home News says is the receipts are of course large. The Home News says in great topic of the day is "Shall the Chrystal Pylace shall Mr. Paxton has published a pumpilet advocating the main nance of the Chrystal Pylace on at present site, and there version of the interior into a winter garden, which, according to the control of the state of the structure retreats in the metropolis. He thinks the especial control of the passed of the structure retreats in the metropolis. He thinks the especial control of the passed of the says the property of the passed of the says of the passed of the pass

SHIPPING INTELLIGENCE

SHIPPING INTELLIGENCE
POINT PEDRO—ARRIVALS AND DEPARTURES
Anguat 6.—Suiled Brig Fattal Raiman, for Columbu at
Veilungany, passengers Mr. and Mrs. Vanderstratana,
children, Mrs. Kegel, Mr. L. Kegel and 3-natives.
Angust 9th.—Suiled Ship Canada, W. H. Williams,
Calcutta, cargo sait, passengers Mr. and Mrs. Gordon a
servants.

Angust 11.—Arcived from Tringamilie Schomer Angu

August 11th.—Sattled Ship Canada, W. H. Wulman, Calentia, earpo salt, passengers Mr. and Mrs. Gordon servants.

August 11.—Aericed from Trincomplic Schooner Amlatchimy bound for Negrapathum, postengers Mr. G. Toussand 12 natives.

August 15.—Aericed Schooner St. Megale from Negrotiam, bound for Celombo, passengers for Jaffian Messre. Chair and Edward Toussaint and 4 natives.

Aericed Brig Virgin Marry from Calombo, bound for Madeargo arrack, passengers Mr. W. Philips, Rev. Moessy Berautan, bound full bus met day.

KAITES —Aug. 10.—Aericed Brig Wanderer, from Negrotian St. Med. 10. Aericed Brig Wanderer, from Negrotian Regist Rev. J. De Marinu Presidae, Bishop of Passen Right Rev. J. Bedarinu Presidae, Bishop of Passen Right Rev. O. Battherini, Bishop of Jaffia.

Aug. 12.—Aericed Royal Victoria, from Colombo, base for Trincomalie and Batticaloe, passenger for Jaffia Cr. R. Watson, C. R. R. Aug. 17.—Aericel Schooner St. Anna, from Nagore, befor Colombo, cargo rice, passengers Messrs, J. Bruth, Vanderstrahun, V. Vanderstrahun, V. Vanderstrahun, V. Vanderstrahun, G. Nell, W. Conderlog, V. Stork, F. Stork, H. Smid. Stratiord, W. Rodrigo, J. Jansen, A. Tousson, E. Neves, R. Fernando and M. Fernando.

Nell, W. Conderlog, V. Stork, F. Stork, H. Smid. Neves, R. Fernando and M. Fernando.

Aug. 18.—Aericed Schooner Arthiveraletchimy, from Colombo, passengers as above.

Aug. 18.—Aericed Schooner Arthiveraletchimy, from Colombo, passengers as above.

NOTICE.

LETTERS of administration of the Estate of Signepotte, daughter of Canatte, late of Moolense deceased, having been granted by the District Court Jaffna to Mr. Frederick Charles Grenier, Secretary the said Court, all persons indebted to, holding property of, or having claims upon the said estate, are by requested to pay up such debts, deliver over approperty and prefer such claims to the said administrator on or before the 31st instant, after which date claims will be attended to. EDWARD GRENIER,

Proctor for the Official Administrator,
Jaffna, August 11, 1851.

Printed and Published at the American Mission Pres Manepy, Jaffna, by Thomas S. Burnell.